

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

DAVANT DEL LICEO

—¿Que vas de nyébit?

—No, jo no 'n vaig, que 'n soch de debó. Vosaltres si que anéu de condes.... y sou tant pela-canyas com nosaltres perdonám

ELS QUE SE 'N VAN

LO MESTRE DEMAY SCHœNBRUNN

Moltas personas que l' havían conegut en sos bons temps lo teníen per mort, y no obstant vivía. La senmana passada va pasar á millor vida... Per ell si que pot dirse aixís, puig millor vida que la que tingué en la terra, l' ha de trobar, si es cert que n' hi ha un' altra.

Passá prop de mitj sigle component música y recullint decepcions. Si es cert que 'ls que tenen enemichs son els que valen, Demay de Schœnbrunn havía de valer molt, puig d' enemichs n' hi sobraván. Veritat es qu' ell feya tot lo possible per crear-se'ls. La seva llengua afilada no perdonava á ningú, sobre tot als necis que tant abundan en lo mon. Molts cops ab una frasse aguda 'ls pulverisava.

Y aixís anava vivint component música, veyent-se á cada punt estafat per las empresas, robat alguna vegada per sos colegas, trobantse casi sempre ab que li segavan l' herba sota 'ls peus, y ell cobrantse 'l seu treball, ja que no ab diners, ab la satisfacció d' expelir verí, pero verí sabrós per lo cáustich, y ab lo convenciment íntim del seu valer y de la seva mala estrella, empenyada fatalment en que may se li havía de fer justicia.

Y aixís aquell home ressech y fort com un cep ha viscut fins á l' edat de 82 anys, dos cops enterrat en vida, segons ell deya: la primera, al any 41 ab motíu de haverse'n vingut á Barcelona, deixant á París ahont residía y comensava á obrirse camí; la segona á l' any 82, quan cansat de tanta brega, abandoná la carrera musical y 's resigná á acceptar una trista plassa d' escribent supernumerari del Ajuntament. Pero en aquests últims anys ni aquest cárrech podía ja desempenyar: era massa vell.

¡Quí havía de dir que acabaría aixís aquella criatura filla de dignataris del imperi austriach, que á l' any 16 era batejada ab tanta pompa, vestida ab los arreus que havían servit pel rey de Roma, en lo castell imperial de Schœnbrunn!

La deidat de la Música 'l seduhí desde jove y 'l llansá á las borrascas de la vida bohemia tan grata als homes del seu temps. D' aquí la seva estancia á

París, ahont á l' edat de 17 anys ja componía pessas de ball, llegendas, escenas, romansas, cansóns, couplets, etc., etc.; obras qu' eran executadas ab éxit en los concerts públichs.

En son llibre de memorias, curiosament anotat, parla de sa segona producció, qu' era una quadrilla titulada: «*Les jeux enfantins.*» Lo seu mestre *Philippe Musard* li va dir:—Estudhi y no perdi temps component quadrillas. «Vaig obehirlo—afegeix—y poch temps després lo meu mestre componía sobre 'ls mateixos motíus la quadrilla: *Le jeune âge.* M' havía robat l' ideal»

Un' altra obra que va donarli un resultat mes agradable. «*Les Etudiants de Paris*, quadrille, executée au bal de la Chaumiere. Mrs. et Mmes. les Etudiants s' étant mis á chanter á haute voix les paroles de leurs chansons, la police defendit l' execution du quadrille.» En la casilla de *Produits* hi continúa la següent nota: «Mesdames les Etudiants se chargeren de consoler l' auteur (*avec succès.*)»

*
* *

Lo llibre de memorias del mestre Schœnbrunn, pinta en forma concisa certs costats de la vida teatral y artística de Barcelona desde l' any 41 al 83. Las petitas miserias, las rivalitats, las intrigas, la poca formalitat de alguns empressaris, la falta d' escrúpuls de certs músichs, l' explotació infíqua del talent agé, tot ho deixá consignat sense pels á la... ploma.

Aixís, parla de un ball mímich en 2 actes, estrenat ab éxit al Teatro Nou l' any 45 pel qual li pagaren 100 pessetas. Y afegeix: «El copista ganó 20 pesetas más que yo.» Un altre ball mímich executat al Liceo l' any 50, li valgué també 100 pessetas, y encare per cobrarlas hi hagué de intervenir lo gobernador de la provincia. «El copista—afegeix—ganó 190 pesetas.»

Un altre—«N.º 20.—*La linda Castellana*, paso español compuesto por encargo de la *Nena Perea*. No queriendo pagar tuve que citarla, pleiteamos; pero como los que sabían que ella me lo había encargado no quisieron tenerlo presente, la *Nena Perea* fué *absuelta*. La Escribanía pagada por debajo mano por el amante, fingió perdonar los gastos á ambas partes. La música que la misma *Nena* bautizó de *Linda Castellana* llegó á manos de Oudrid, que tuvo á bien copiar toda la parte 1.ª para el paso que compuso bajo el título de *La Poderosa*. Tan pronto como lo supe hice publicar mi *Linda Castellana*, la dediqué al *Maestro D. Cristóbal Oudrid*, dándole las más expresivas gracias por la honra que me hacía de copiar mi música.» (Segueixen algunas otras revelacions que no copio per son carácter massa íntim.)

Y al arribar aquí no vindrá mal un' anécdota xistosa:

Una primera bailarina li encomaná un ball: com era natural tractá de cobrarlo, y mentres la bailarina l' enviava á l' empresa, l' empresa l' enviava á la bailarina. Ab tot aixó no cobrava. Vingué l' hora de l' execució y 'l mestre Schœnbrunn qu' en l' orquesta tocava las timbalas, alterá 'l temps, y ja 'm tenen la bailarina completament destarotada. Escandol, reclamacions. Contestació del mestre:

—Com que aquesta música es meva 'n faig lo que 'm dona la gana, y dich qu' es meva porque ningú me l' ha pagada.

Aixís las gastava.

En un certámen del Liceo guanyá 'l primer premi per la seva sintonía *Sic vos non vobis*; pero á causa de ser extranger no li pogué ser adjudicat. «No importa—contestá 'l mestre—donguinlo al que

vinga després. Jo 'm contento ab l'honra que 'm dispensa 'l jurat, fentme justicia »

Un *Tedeum* escrit per encàrrech del Ajuntament cantat ab gran éxit al acabarse la febre groga, no pogué ser reproduhit, ab tot y que tothom lo demanava al terminar lo cólera del 85, per baixas intrigas ensenyoridas de la Catedral.

L'òpera *Iolanda*, encomiada pel gran Clavé en un article que vejé la llum á *La Montaña de Montserrat*, no arribá á representarse, á pesar de las influencias de D. Víctor Balaguer, autor de la lletra, y mes tart ministre, que s'havía empenyat en que 's posés en lo *Teatro Real* de Madrit. Lo mestre, al últim, veyent defraudadas totes sas esperansas, feu cubrir la partitura ab un drap negre y voltada de quatre llums la doná per difunta.

Escrigué varias sarsuelas, algunas de las quals com *El viaje de las 100 doncellas* y *Lo pot de la confitura* sigueren representadas ab éxit en lo Tívoli. Una nit l'empresa l'obsequiá ab un benefici, que segons la fulla de contaduría li produhí la suma de 66 rals y mitj.

Res mes terrible que 'l balans del seu treball de compositor consistent en 182 obras. A París, diu, ab un any escás, vaig guanyar 612 franchs. A Barcelona, després de 44 anys de haver donat obras que foren sempre aplaudidas y celebradas per la premsa en general y de haver guanyat premis en certámens, los meus traballs de compositor m'han valgut 6,684 pessetas 89 céntims.—Terme mitj anual: Pessetas 151'92 $\frac{19}{44}$ ó $\frac{3}{11}$.—Y encare diuhen que tinch fama á Barcelona! ¡Qué sería, donchs, si no 'n tingués! Tant-de-bó que m'haguessen pres per burro.... Tal vegada podria pasturar ab els altres, y sent del gremi no m'haurian tirat cossas.»

Ab aquestas paraulas brutalment amargas está resumida la existencia y pintat lo carácter de 'n Schœnbrunn.

En la conversa tenia frases agudas, que deixavan clavat. Un mestre petit y revanxinat passava per la Rambla.—Miri 'l mestre B—li digueren. Y ell contestá de repent y en francés:—Mâitre, mâitre.... ¡Centimètre!

Lo títul de *Centimètre* ja no se 'l va treure may mes.

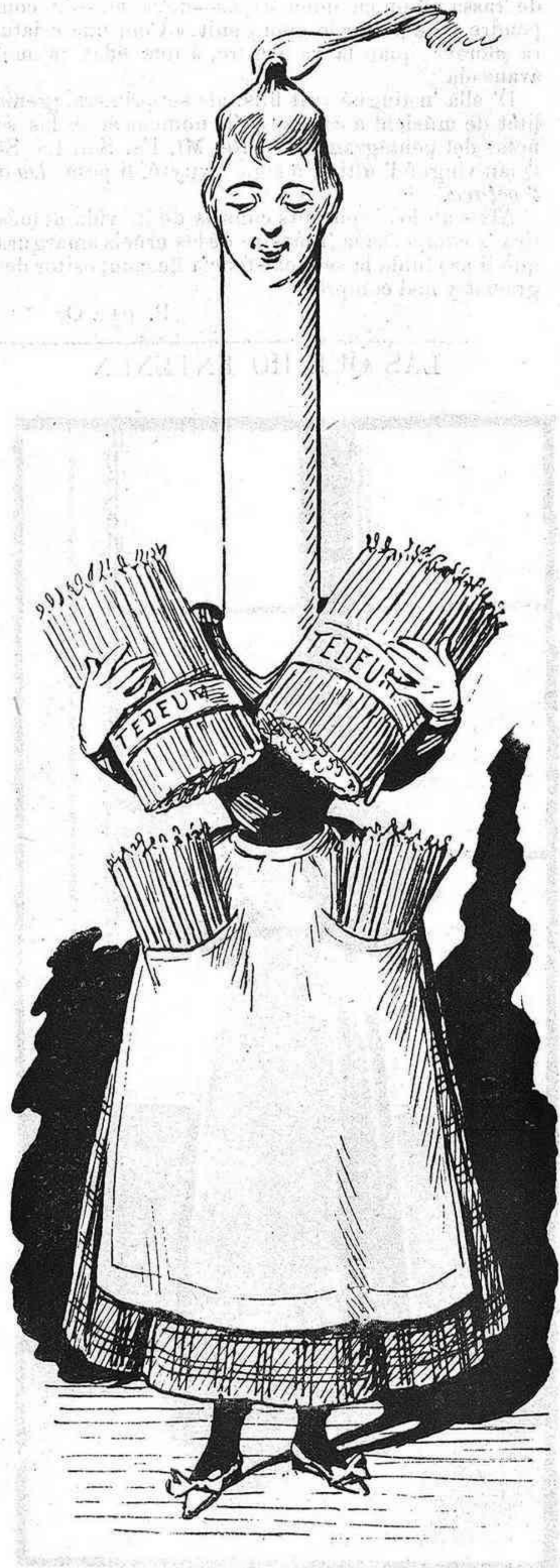
Ab escándol veyá que 's dongués lo títul de *mestre* á qualsevol. En certa temporada no passava per la porta del Tívoli sense borrar ab la brasa del cigarro lo nom de *mestre* adjudicat al director de orquesta. Per cert que l'Ignasi hi tenia cada incomodo!....

Alló de que l'*Africana* tal com se posa al Liceo de Barcelona es un' òpera en quatre actes y un arbre es un xiste de 'n Schœnbrunn. Y com aquest ne deya molts.

Cap al últim del tan citat llibre de memorias, hi figura un petit article titulat: *El porque no hice carrera.*

Conta que trobantse contractat á Valncia, un sacerdot, Mossén F. C., vicari de la iglesia de J y avuy rector de S, «aprovechando mi ausencia se atrevió á proponer á mi Esposa (de parte de algún señor de la Sociedad de beneficencia de San Vicente de Paul) que *vendiese* á mi hija mayor que tenia entonces 14 años, que aquel Sr. muy *religioso, hombre de bien y rico*, pondría los demás niños en un colegio y que entonces me protegerían. En cuanto á mi Esposa añadía el repetido vicario:—*Podría usted tener un Protector, un hombre discreto como yo. Su marido no sabría nada.* (Textual).

LA FESTA DE LA SENMANA

Anda, Candelera,
ja pots riure bé;
aixó dels *Te-Deums*
deu dar molt diné.

«Sin decir cuál fué la contestación de mi digna Consorte, bastará decir que *no tuvo protección.*»

¡Y cómo l' estimava á la seva esposa, nna catalana de rassa «l' única dona capás—deya ell—de comprendre y de portar lo meu génit.» Com una criatura plorava, quan la va perdre, á una edat ja molt avansada

D' ella 'n tingué vuit fills: als set primers, ¡genialitat de músich! á casa seva 'ls nomenava ab las set notas del pentágrama: Do, Re, Mi, Fa, Sol, La, Si. Quan vingué l' últim, ó siga 'l vuyté, li posá *Do de l' octava.*

Aixís ab los ignocents consols de la vida doméstica 's compensava 'l mestre de las cruels amarguras que li produhía la seva existencia de compositor desgraciat y mal comprés.

P. DEL O.

LAS QUE HO ENTENEN

No va en lloch, no surt de casa,
no enrahona ab ningú un mot;
pero veu sempre LA ESQUELLA
y está enterada de tot.

L' HOME IDEAL

Si en mí us fixeu, gentils donzellas
m' heu de coneixe al cap de poch.
Soch jove, ardit, de faccions bellas,
de cos esbelt y ulls plens de foch.
Soch l' ideal que en vostra pensa
teniu imprés, el rich hereu
d' una fortuna gran, inmensa.

¿No 'm coneixeu?

Jo soch aquell qu' entrada franca
en vostra alcova sempre tinch
si quan la son els ulls vos tanca
enamorat á veureus vinch.
D' amor fervent me feu ofrenas,
y obrintme el cor me confieu
las alegrías y las penas.

¿No 'm coneixeu?

Per llochs ombríus y misteriosos
en nits de lluna ab mi heu estat,
y sota 'ls arbres ufanosos
á frech de llavis hem parlat,
sentint del ayre la armonía,
perfum de flors per tot arreu,
y ubriagantnos de poesia.

¿No 'm coneixeu?

Aparellats, moltes vegadas,
jugant festós ab vostres rulls,
entre sospirs y ardents besadas
y enmirallantme en vostres ulls,
jo us he jurat donar la vida
per vostre amor, y ab tendra veu
vos he promés plaher sens mida.

¿No 'm coneixeu?

Quan me teniu, com ab forts llassos,
empresonat més dolsament
ab el dogal dels vostres brassos,
y repenjat languidament
al pit tebió y blanch com els lliris,
me desvaneixo... y desperteu
en mitj d' espasmes y deliris.

¿No 'm coneixeu?

QUIMET.

MUSICA CARITATIVA

¡Quín horror!...

La inundació ha sigut espantosa. Los detalls que poch-á-poch van arribant, esgarrifan. Pobles completament arrasats, ponts romputs, camps colgats d' arena, camins destruhits, arbres arrencats per la corrent, cullitas perdudas... Un coro de plors, llágrimas... y malediccions qu' espanta... Mil bocas que demanan pa... un núvol de brassos qu' esperan feyna...

Nó; no es possible deixar á aquesta pobra gent abandonada á las sevas forsas. Per caritat, per humanitat, per deber s' ha de corre immediatament á remediar tanta miseria.

—Donya Clotilde, ja deu sapiguerho. Los ayguats d' aquests días han deixat sense pa á innumerables personas. S' ha obert una suscripció pera acudir á las necessitats del moment, y esperém que vosté...

—Ho sento molt, pero 'ls temps están mals, que ab tot y la meva bona voluntat, m' es impossible...—

—Potser mes avall!...

—Donya Amelia, li agrahefiam que contribuís á la suscripció que s' ha obert pera auxiliar á las pobres víctimas de las últimas inundacions...

—¡Ay! Sento haverlos de dir que las circunstancias no 'm permeten donar un céntim.—

A un' altra porta.

—Donya Cándida, veníam per veure si tindria la

A PENDRE 'L SOL

Més que 'l rey y més que 'l papa,
hi va aquell que no te capa.

bondat de donar alguna cosa per socorre á aquests infelissos que á conseqüencia dels darrers temporals han quedat sense pa y sense abrich....

—¡M' es impossible! ¡Van tan malament las cosas! ¡Se cobra ab tanta dificultat! ¡Las rendas han baixat d' una manera tan espantosa!....—

Está vist; per aquest camí no recullirém res. Los camps se quedarán cuberts d' arena, las casas arruinadas, arruinadas continuarán, y al que no tingui per menjar no li quedarà mes recurs que morirse de gana.

¿Qué fer, donchs?

¿Una capta pels carrers? La gent muda de camí ó diu que no porta menuts.

¿Acudir á las corporacions?... ¡Están tan ocupadas ab la política!....

¿A las societats literarias?... ¡A no ser que ofereixin versos!....

¡Una idea! Donarém un ball; un gran ball de gala, patrocinat per las autoritats y organísat per la juventut florida.

Ananci al *canto*:

«Gran baile á beneficio de las víctimas de las recientes inundaciones. Salón alfombrado, espléndida iluminación, orquesta formada por eminentes profesores, ramilletes de flores para las señoras y señoritas que asistan á la fiesta.»

Fa apenas mitj' hora que s' ha publicat l' anunci y....

—¡Pam! ¡pam!

Es donya Clotilde que vé á buscar tarjetas. Las sevas nenas s' han enterat del objecte benéfich del ball, y, cóm son tan caritativas.... y tenen tan bon cor.... y las desgracias del próxim las impresionan d' una manera tan fonda....

Darrera de donya Clotilde 's presenta donya Amelia, y á continuació donya Cándida, y seguidament altrás y altrás donyas, que al divulgarse l' anunci del gran ball á beneficio de las víctimas de las recientes inundaciones.... han sentit vibrar de sopte la fibra caritativa del seu cor y no han pogut resistir al desitj de anar á demanar unas quantas tarjetas.

¡Y aixó que 'ls temps están mals, y aixó que las circunstancias no permeten gastar un céntim, y aixó

que las cosas van tan malament y las rendas han baixat d' una manera espantosa!....

¡Ecce humanitat!....

Lo fet será tot lo que vostés vulguin; pero es absolutament exacte.

¿La caritat expontánea, sincera, desinteressada; la verdadera caritat que surt del cor y practica 'l bé pel bé?... S' ha extingit, se n' ha perdut la mena.

¿La caritat calculadora, que dona una pesseta, pensant mes qu' en los infortunis que remediara, en los focs artificials que está organisant la *comissió*? Aquesta es la caritat vigent, la caritat que 's practica avuy día.

Diumenje una numerosa comitiva va sortir per aquests carrer captant pels pobles arruinats per las inundacions.

¿Qué va recullir?

Unas quantas pessetas, una cantitat ridícula; la

MURMURACIONES

—¿Qué t' han dit á l' Arcaldía?

—Que no 'n poden fer de caritats; que necessitan els quartos per *Te-Deums* y cosas aixís.

MOSTRUARI

¡Au! Trihéu y remenéu!
Originals, ben pintadas.

y fetas de cartró-pedra,
já proba de bofetadas!

décima part de lo que aquell mateix día va gastarse á Barcelona ab ostras.

Es clar: los temps son tan crítichs!... los negocis van tan malament!... los *cambis* son tan alts!...

Pero, anuncihi un bon concert, combinin una corrida de toros, donguin un gran ball, ab el programa executat per una *acreditada orquesta* y ab una junta d' obsequis á la porta, encarregada de repartir rams á las senyoretas!...

Veuran com llavors las entradas van á l' aranya-estira-cabells y com la gent s' empenya la camisa... á *beneficio de los pueblos inundados!*...

Hi ha una porció de nenas sensibles que no pensan en altra cosa. Al agafar lo diari, ja se sab:

—¿No hi ha hagut cap terremoto? ¿Ni cap ayguat? ¿Ni cap explosió?

¿Veuhén un epígrafe en lletres grossas: GRAN CATASTROFE. 400 VICTIMAS?...

—¡Gracias á Deu!... ¡Ja ballaré!...

Perque, no hi ha pas escapatoria: ab 400 víctimas... el ball de beneficencia es segur.

A. MARCH.

AL PEU DE LA CREU

Cada día á primera hora
tot trist y sol
allí vaig tant si está núvol
com si fa bó.
Passo allí tot lo sant día
sens cap repós;
á n' allí hi tinch jo ma vida
lo meu amor,
si d' aqueix lloch me traguessin
ja fora mort.
Quan la nit extén sas alas
y 's va fent fosch
me 'n torno cap á ma casa
tot plé de goig.
¡Oh, Deu meu, jo vos demano
ab tot lo cor
que quan la mort vulgan darmé
siga en eix lloch.

.....
Si acás en res puch servirte
volgut lector
pots trobar-me á totas horas
que al carrer soch
del «Peu de la Creu» al número
quaranta dos,
al portal de la escaleta;
faig de pegot.

J. STARAMSA.

ARA VA DE VERAS

Cada vegada que un sabí, mal haja sigut inglés, mal haja sigut alemany, ha pronosticat que 'l mon estava á punt d' acabarse, me n' hi rigut.

Y no solzament me n' hi rigut, sino que á mes de rífuremen, no ho he volgut creure.

¡Son tan poch sólidas las rahons que las eminencias científicas solen donar en aquests cassos!

Que la quía d' una estrella ab *idem* tocará ab la Terra y li farà perdre l' equilibri...

Que las desferras d' un planeta caducat tropessarán ab el nostre y l' enviarán á can Pistrasus....

Que... ¡qué sé jo lo que s' empatollan per fernos por y donar visos de veritat á la seva profecía!...

Pero ¿veuhén lo que son las cosas? Llavors que 'ls sabis ho deyan, jo no ho volia creure: ara que cap d' ells obra boca ni 's recorda días há de la liquidació universal, ara es quan me 'n adono de que 'l mon s' está acabant á marxas forçadas.

Las senyals son infalibles. Los antichs auguris se van cumplint ab pavorosa exactitut. Tot lo que 'ls inteligents en la materia han dit que succehirá al desaparéixer del univers la bola que 'ns aguanta, está succehint.

Sant...—¿já quín sant podriam carregá 'l mort, que no s' hagués d' enfadar?... ¡Qué diable!—Sant... Mariano ho diu textualment: «Poch temps avants »d' acabarse 'l mon, s' observarán signos espantosos. Las donas usurparán lo lloch dels homes; l' es»perit guerrero s' apoderará de l' humanitat; tot »anirá al revés de lo que correspondria....»

—¡Tot anirá al revés! Ja hi som: lo moment anunciat per Sant... Mariano es aquest.

Tot va al revés de lo que hauria d' anar, ¡tot!

Los Estats-Units, que no 'ns poden veure ni en pintura, venen á fernos visitas de cortesia.

Els alemanys, que á casa séva no s' entenen de feyna, se 'n van á arreglá 'ls assumptos dels xinos.

La joventut de París demana 'l cap de 'n Zola per donarlo als avestrussos del Jardí de Plantas.

Y per fí de festa, un estudiant de Madrit surt al carrer y 's posa á cridar:—«¡Muera el *Progreso!*»

Si després d' aixó no 's colocan vostés al costat meu per reconéixer que tot aixó no es natural y que evidentment lo món s' acaba, 'ls compadeixeré de veras... y continuaré creyent que del drama de la terra estém ja en las postrimerias de la darrera escena del últim acte.

¡Muera el *Progreso!*... ¡Ave María Puríssima!

Que aixó ho hagués dit un pagés d' aquests que sospitan que la civilisació es lo que ha portat la filo-

xera; que ho hagués dit un vell desenganyat; que ho hagués dit qualsevol estudiant de la universitat de Deusto... santo y bueno; un hom no hi hauria donat importancia, deixant reposar en pau la profecia de Sant... Mariano.

Pero ¡sortir el crit de «muera el Progreso» de la boca d' un estudiant de Madrit, lo París d' Espanya, la brújula que dona 'l rumbo á... no sé quants milions de ciutadans!—y dich no sé quants, perque encare estém esperant los resultats del últim cens.

Aixó no té retop: lo text es decissiu: «Tot anirá al revés de lo que li correspondria.»

L' hora fatal ja ha arribat.

Avuy se crida ja: «¡Muera 'l Progreso!»

Demá 's cridarà: «¡Abajo la respiración! y ¡viva el cólera morbo!»

Y passat demá... ¡fílist! s' acaba 'lmon.

MATIAS BONAFÉ.

FOTOGRAFÍAS SOCIAIS

Avuy qué 'm veig fet un jayo sense diners ni salut, avuy, tinch encare enveja.... ¡més que may n' haja tingut! ¿Qué voléu més? Fins envejo als que d' aquest mon se 'n van, perque 'l fibló de l' enveja ¡un cop morts, no sentirán!

LLUIS G. SALVADOR.

L' ENVEJÓS

Quan vaig néixer, l' alegria que als meus pares vaig donar, va causarme tanta enveja, que 'm vaig fe un tip de plorar. Desde llavors no sossego, ni un moment tinch de repós; ¡que 'l pitjor mal de la terra es per mí 'l ser envejós!

Recordo com si fos ara que quan tenia pochs anys, ja envejava las joguinas que tenian los companys. M' agradava 'l divertirme; més ¡ay! me feya sufri que 'ls altres se divertissin. ¡Tot ho envejava per mí!

Aixís passava la vida y aixís anava creixent; y la enveja, més creixia, com més gran m' anava fent. Si reyan, sentia pena; si ploravan, lo mateix. Tant los plors com las riallas me feyan fondre molt greix.

Un amich que jo tenia estava á punt de casars' ab certa hermosa nineta que estimarse van jurars'. Mes jo envejant tanta ditxa y trahint á l' amistat, al pobre amich vaig robarli l' amor y felicitat.

Los meus pares (que al cel [siguin] al morirse 'm van deixar una regular fortuna, que poch temps vaig conservar. Envejantne més riquesas, vaig tornarme jugadó; y vaig perdre aquella herencia per tenir massa ambició.

FOCH Y FUM.—Poesias catalanas, per A. FERRER Y FERRER (*Japet de l' Orga*). —Vels hi aquí un conegut antich dels lectors de LA ESQUELLA, encare que més que pel seu apellido, pel seu pseudónim. *Japet de l' Orga* es un dels bons aficionats á brindar sos pensaments en ratllas curtas, honrant ab ellas als semanaris festius. ¡Y 'n sab de veras! Los nostres lectors han

LLIBRES

tingut sobradas ocasions de apreciarho.

Al presentar avuy un volúm de més de 100 páginas que conté 57 composicions escullidas, entremesclantse las del género serio ab las festivas, dona probas ayrosas de concebir bé y versificar ab gran facilitat. Podrá si 's vol no elevarse fins á las sumitats de l' alta poesia; pero dintre del carácter senzill, franch, expontáneo, despullat enterament d' efectes retórichs logra distingirse, y 's fa llegir sempre ab gust.

De lo qu' es l' aplech, tant com el prólech esclat de joventut del jove

TIPOS...

y tipas.

escriptor Sr. Marianello (*A. Llimoner*), qu' es un altre conegut nostre, ne dona una felís idea l' advertència dirigida *Al lector* y que diu aixís copiada a la lletra:

«El sol desitj de tenir en un tomet los dispersos m' ha fet recullí aquests versos que 'l lector podrà llegir.

>No hi busquis filosofia, ni geni, ni inspiració, perque, fill, de tot aixó, ne corra poch avuy día.

>Y referent al capítul de pretensions, te só franch, aquest l' he deixat en blanch. T' oferesch com diu lo títul

>*foch* en mas queixas sentidas, planys de cor, notas sinceras, y en las festivas lleugeras *fum* que 's pert un cop llegidas.

>No t' enganyo molt ni poch puig de la virtut só esclau: si ab tot *foch y fum* no 't plau, no t' hi pensis *fumhi foch*.

Aixó es un dir. Ben segur pot estar l' autor de que no hi haurá ningú que ho fassi.

DICCIONARIO DE LAS IDEAS AFINES Y ELEMENTOS DE TECNOLOGIA, por *Una sociedad de literatos, bajo la dirección de D. EDUARDO BENOY*.—Hem rebut lo primer quadern de aquesta obra que verdaderament a Espanya feya molta falta. Una petita indicació bastará pera posar de relleu la seva importancia. Aixís com en los diccionaris comuns las paraulas están continuadas per rigurós ordre alfabétich, en lo *Diccionario de ideas afines* apareixen agrupadas per lo que representan. Las ideas semblants y dissemblants forman un gran número de agrupacions.

Ventatja d' aquest método: la seguretat de trobar sempre la paraula que 's necessita per expressar una idea ab tots los seus matissos.

¿No 'ls ha succehit cent cops, que una paraula dada, 'ls balla pel cap, la tenen a la punta de la llengua, y no obstant no poden precisar-la? Donchs consultant lo *Diccionario de las ideas* la trobarán indefectiblement. Bastará que acudeixin al grupo de que forma part, y per acudir a aqueix grupo, ne tindrán prou si 's fixan en qualsevol paraula análoga *idealment* ó semblant a la que buscan. Un ben ordenat encadenament de referencias els portará al bon terme del seu propósit.

El *Diccionario de las ideas afines*, pels grans serveys que pot prestar als escriptors y en general a totas las personas ilustradas, mereix obtenir una bona acullida.

Se publica a Madrit y per quaderns.

RATA SABIA.

PRINCIPAL

Lo Sr. Secretari de D. Teodoro Baró es més que una comedia un sainete entres actes. Com a tal creyém que ha de clasificarse, tenint en compte sas tendencias y son objecte. Desde las primeras escenas se descubreix que l' autor no 's proposa pas a estudiar tipos ó caracters, plantejar tassis ó problemas.... res d' aixó. Lo Sr. Secretari, en lloch de dirigir-se a l' enteniment ó de tirar al cor, no fa més que buscar l' amagatall de las pessigollas, procurant al públich (y en especial al de bona fé) una estona divertida, per medi de algunas situacions basadas en una serie de *quid-pro-quo*s y assahonadas de xistes y ocurrencias que no tenen res de verdas ni d' atrevidas.

Pel méu gust l' obra manseja.... ofereix algunas sorpresas

massa *previstas*... aquell afany de voler fer riure 'l trobo una mica forsat.... pero reconech també que 'l méu gust no es, segurament en aquest punt, el de la generalitat del públich, que escoltá plé de jovialitat l' obra, y cridá a las taulas al autor, 'l qual no 's presentá per no trobarse en lo teatro.

Entre 'ls actors sobresortí, com era de preveure, 'l Senyor Capdevila, que tenia a son cárrech lo paper de protagonista.

LICEO

Estreno de NERÓN

De *Neróns* va havern'hi molts al Liceo la nit del estreno de l' obra del famós Rubinstein: un a las taulas, qu' era 'l tenor Marchi (¡pobret!), una munió a la sala d' espectacles, y en especial a las galerías altas, Neróns implacables que 's distingiren per la seva crueltat refinada.... per la seva falta de consideracions a l' obra, al autor, als cantants, al públich en general.... y a sí mateixos.

Anar a presenciar l' estreno de una ópera ab lo partit pres de reventarla, la veritat no fa guerrero. L' ecléctich Rubinstein era digne quan menos de aquella serena y despassionada atenció que en bona justícia no pot negarse a ningú.... y menos encare a un autor de talla universalment reconeguda.

Que Rubinstein escribint óperas vacilava, al revés que quan tocava 'l piano ¿Y qué? Pels verdaders inteligents aquestas mateixas vacilacions fillas de una conciencia honrada, han de constituhir un poderós atractiu, donant lloch a un detingut estudi que sempre resultarà profitós. Modern donchs, la seva furia els exigents apassionats, els amants de que en lo teatro 'ls enlluhernin sempre, els amichs del estrépit, del pinyol, del efectisme fet ab motllo.... y si no volen sentir un' ópera, que será més ó menos inspirada, deixinla a lo menos escoltar als que tenen ganas de ferse'n cárrech. Una producció sense ser genial, pot ser objecte de una gustosa curiositat.

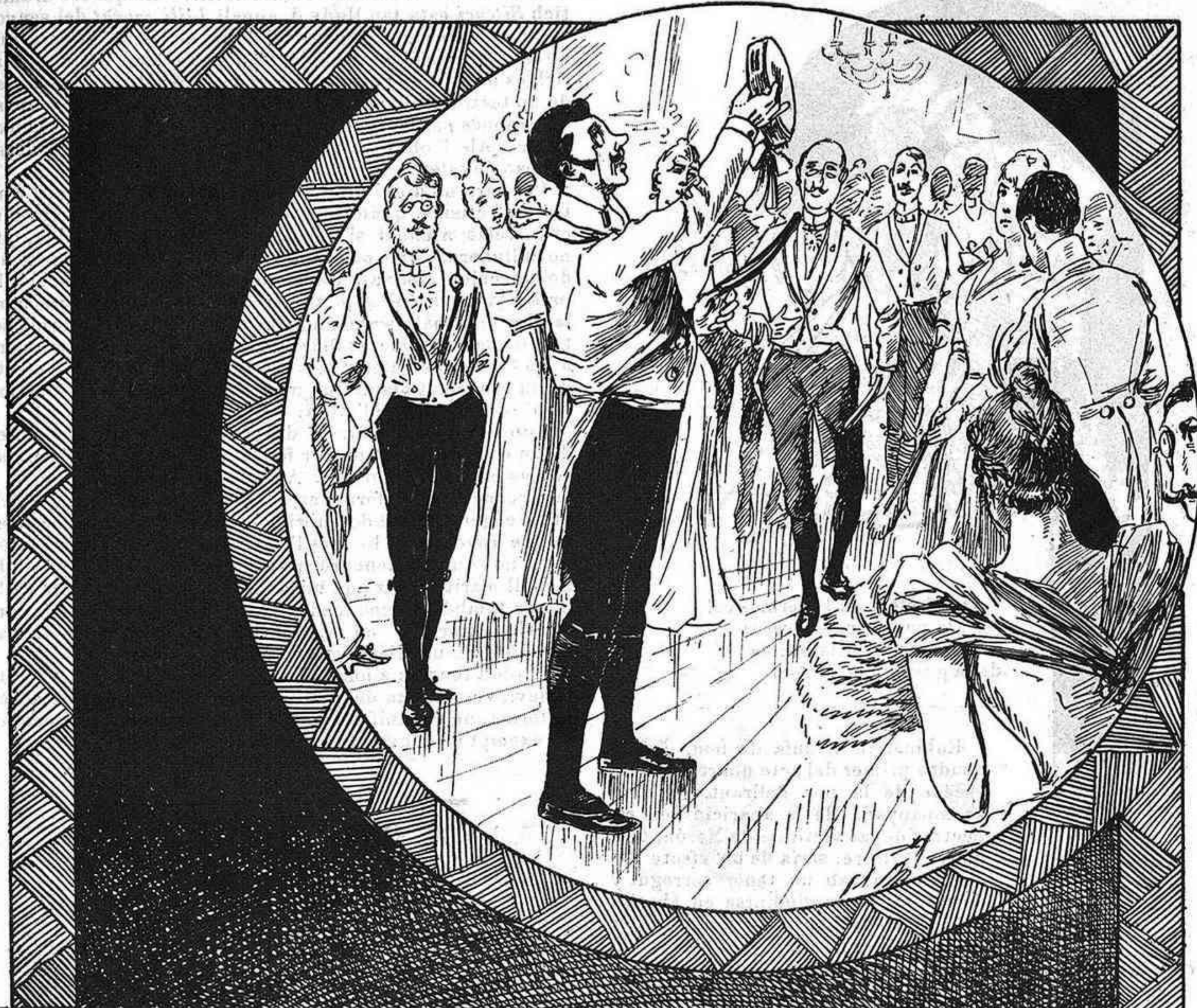
Nerón pecará si volen, de certa falta de homogeneitat d' istil; pero té fragments notables, pessas enteras molt hermosas. Tot lo primer acte, y en especial la segona meytat, y de aqueixa meytat segona 'l cant de donas que acompanya 'l coronament de la núvia y l' epitalami que canta 'l barítono, van molt rebé. ¡Llástima que 'l Sr. Puiggener canti l' epitalami ab tanta bravura!.... Tot aquell quadro, escepció feta de la Srta. Carrera y de la Sra. Borlinetto que hi están com deuhen, las demés figuras de l' escena 'l desnaturalisan llastimosament. En lloch de presentarse encarcaradas se deurian mostrar molt flexibles y fins cómicas. ¿No s' han adonat per ventura que aquell casament preparat per un poeta desitjós de apayvagar las iras de Nerón, es cosa de broma? ¡Y qué més pot ser en la casa de una cortesana! Si s' interpretés degudament, la part dramática de la narcotisació de la verje Criseida, ressaltaría tal com l' autor va premeditarho.

En l' acte según hi ha també alguns fragments que revela lo talent de Rubinstein. Las escenas de Popea, las de Nerón, en que posa de relleu las estrambotiquesas del seu caràcter, y en lo quadro según, ja que no 'l ballable qu' es bastant vulgar, l' escena final qu' es grandiosa, y la 'n fa molt més encare la magnífica decoració del Mestre Soler, si no aixecan ni arrebatan al públich, no son gens despreciables.

L' acte ters es, sens dupte, 'l millor de la partitura. La romansa de Criseida, admirablement cantada per la Carrera sigué aplaudida. ¡Aplaudida en una nit de trángul y borrasca desfeta!.... Aplaudit sigué també 'l duo de amor que segueix, de la Carrera y en Puiggener (tiple y barítono) molt espiritual, molt sentit.... Mereixeria serho l' escena de tiple y contralt (Carrera y Borlinetto) rematada ab aquella deliciosa *berceuse*, que alguns salvatjes van atropellar bárbarament. Y en lo según quadro ¿qui es que va ferse cárrech de l' oda de Nerón, davant de Roma entregada al incendi? Y no obstant, aquella pessa imposa.... ¡Llástima que no l' haja cantada un tenor dotat de una veu més equilibrada y de millor timbre que la de 'n Marchi, al qual, pera major destarotament, una part del públich, desde 'ls primers instants li va dirigir la proa.

¿Y qué no mereixía la superba decoració de 'n Soler y Rovirosa? Aquell teló de Roma cremant es l' obra de un mestre. Si s' hagués pogut combinar l' efecte que produheix ab lo fum del vapor y ab los jochs de la llum vermella l' espectacle s' hauria posat al nivell del enderrocament del temple en lo *Sansone e Dalila*. Per desgracia al Liceo s' acostuman a posar las cosas a mitjas.

SENYORS PER FORSA

En la reunió es el qui talla,
sembla un rey, tot li somriu.

Al arribá á casa séva...
¡Ecce-Homo!... ¡Aquí 'l teniu!

FESTEJANT

Del festeig en l' hermós cel,
res als promesos engresca
com lo preparar la bresca
de la gran lluna de mel.

Rubinstein triunfa de nou, en lo quadro primer del acte quart. Aquella escena de la por delirant, si anés acompanyada de la aparició dels espectres de las víctimas de Nerón, com marca 'l llibre, seria de un efecte decisiu. Ara, ab un tenor corregut y destarotat y prescindintse en absolut del aparato, alló cau... y 'l compositor paga 'ls descuits de la direcció escénica y las deficiencias de la *mise en scene*.

En l' últim quadro la superba decoració de la campinya romana iluminada per la lluna, obra impregnada de grandesa y de poesia, que fa la reputació de un escenógrafo, s' imposa á tot. Veritat es que la marxa dels legionaris es pobre... y que la escena de la mort de Nerón apenas pogué apreciarse, tant per Nerón, qu' estava fora de centro, com pel poeta Cassus, de qual paper n' estava encarregat un comprimari que havent desempenyat molt bé 'l paper de Doctor Cujus de *Falstaff*, ara no pot sortir en escena sense que una part del públich se 'l prengui rihent.

Ab aquests petits esculls, ab la sobrada abundancia de personatjes secundaris, ab l' inseguretad del tenor Marchi, qual veu de un timbre especial no ha entrat ni es fácil qu' entri en l' orella del públich, ab lo descuyt en la direcció escénica, ab la pobresa é improprietat del vestuari que contrastava ab la magnificencia de las decoracions; ab lo defecte capital de no donarse á alguns passatjes de l' ópera 'l caràcter degut, y sobre tot ab la destemplansa de una part de públich xocá la primera representació de una ópera, digna en tots conceptes de millor sort.

¡Ah si tothom s' hagués portat com la Carrera y com en Soler y Rovirosa!...

La diva catalana y 'l pintor catalá sigueren los héroes de la representació.

LIRICH
SILENCI

Diunenje á la tarde vaig assistirhi. A la porta repartian un exemplar del prólech del drama. Confesso que aquell conjunt de vaguetats y de incongruencias va prevenirme en contra. Aquella literatura afortunadament per l' autor volém creure que será tota ella, *pose*... Si sigués sincera ho sentiriam per ell, puig al nostre entendre, entra en lo plé domini de la frenopatía.

Dominats per aquesta impressió desagradable, gran sigué la sorpresa que 'ns produhí 'l drama *intim*. Res te que veu-

re ab el prólech aquell quadro just, vivent, arrencat al natural, deliciosament matissat. Ho dihém tal com ho sentim, ab nostra sinceritat característica. Lo quadro dramátich *Silenci* está tan lluny d' aquell *Idili morat* del senyor Gual, com lo vigor sanítós del deliri malaltís. *Silenci*, fins ab sas pretensions psicológicas y ab son perfúm místich es un tros de realitat felisment trasladada á las taulas de un teatro Felicitém al Sr. Gual per la seva obra; pero encare més per la rectificació de las sevas derias decadentistas. Ab l' obra y ab la rectificació ha donat verdaderas probas de talent.

Pero ara no digui ningú que *Silenci* es una protesta contra l' efectisme, quan tot ell es un efecte... un efecte discret, velat, atenuat si volen; un efecte que no crida, que no enlluherna, que no s' agita; pero un efecte sempre, fill de un càlcul refinat. La manera de conduhir l' acció, la presentació escénica, lo tó baix, naturalíssim, ab que parlan los personatjes que únicament poden sentirse desde las tres ó quatre primeras filas; lo deixar la platea enterament á las foscas... efectes y mes efectes... y en conjunt, l' efecte de un continuat pianíssim, molt adequat, per cert, á la naturalesa especial de l' obra.

Aquesta no conou. Lo drama íntim, la situació única de un esperit no pot entrar fundament fins á fer vibrar las cordas sensibles del cor. Agrada, sí, interessa, també, y encare mes per la forma especial que pel fondo. Lo sufriment engendrat pel descubrimet de las cartas de una morta que revelan tot lo mes l' existencia de un amor platónich, no es un element prou poderós per emocinar al públich. Aquell marit pateix una mica massa, y aquell capellá calla massa també. Ab una franca expansió de amich podria consolarlo millor que no brindantli per tot remey las tristas fruicions de un silenci etern amanit ab llágrimas.

L' obra tendeix á una tristesa de cap, no de cor. Ab tota la seva vestimenta de realitat es en lo fondo, ja que no en la forma, una manifestació de romanticisme sentimental, no exempt de convencionalisme.

N. N. N.

A CAL CORREDOR

—¿Se pot passá?

—¡Avant!

—¡Bernat!

—¡Hola Dido, d' hont sortiu?

—Com que tú desde l' istiu
á la vila no has estat,
vinch á veurer't á ciutat,
y potser pel cop darré,
perque, noy, jo 'm moriré.

NO ES DE LA FAMILIA

—¿Qué fa en Sam?

—¿M' ho diu á mi?

Dispensi; soch mallorquí.

¡Ditxós carrilot de Fransa!
no 'm queda mes esperansa
que aná á captar.

—Sí.

—Ja sé.

que un bon xich havéu rebut
—¡Y tall! de mala manera,
y vull vendre á la carrera;
las obligacions t' he dut.
Aixó m' ho veig mitj perdut,
y no vull patir'hi més.
Mira que 'l que té dinés
també 'n passa de disgustos.
—Es cert, no 's guanya per sustos.
—¡Tants papers y no darn' res!
—Veyám: ¿qué voleu comprar
pera liquidar la venda?
—Triam un paper de renda
dels que no pugan quebrar.
Noy, tú m' has d' aconsellar
que ja sabs quin es millor.
—Bitllets de Cuba.... Exterior
Orenses.... Municipals....
Si avuy tots están prou mals
Dido: aquest trángul fa horror.
—¿No sabs qué m' aconsellava
un gran amich de la vila?
Comprar Norts. Ne té una pila,
y barato me 'ls donava.
Pro vaig pensá: ¿y si es un rave?
—Deixéuvos de Suds y Norts,
perque aquests ciclons tan forts
se 'n duhen del mar l' arena.
¿Norts? Si ab un pal á la N
acabat llegiréu....

—¡Morts!

—Jo á vos no 'us haig de enganyar,
ni m' hi haig de guanyar la vida.

Si acás venéu, desseguida
lo diné anéu á amagar.
Que ningú puga ensumar
que guardéu una moneda,
perque avuy al mon no hi queda
ni serietat, ni honradés;
colguéulo com bon pagés,
perque avuy, fill, ¿quí s' enreda?

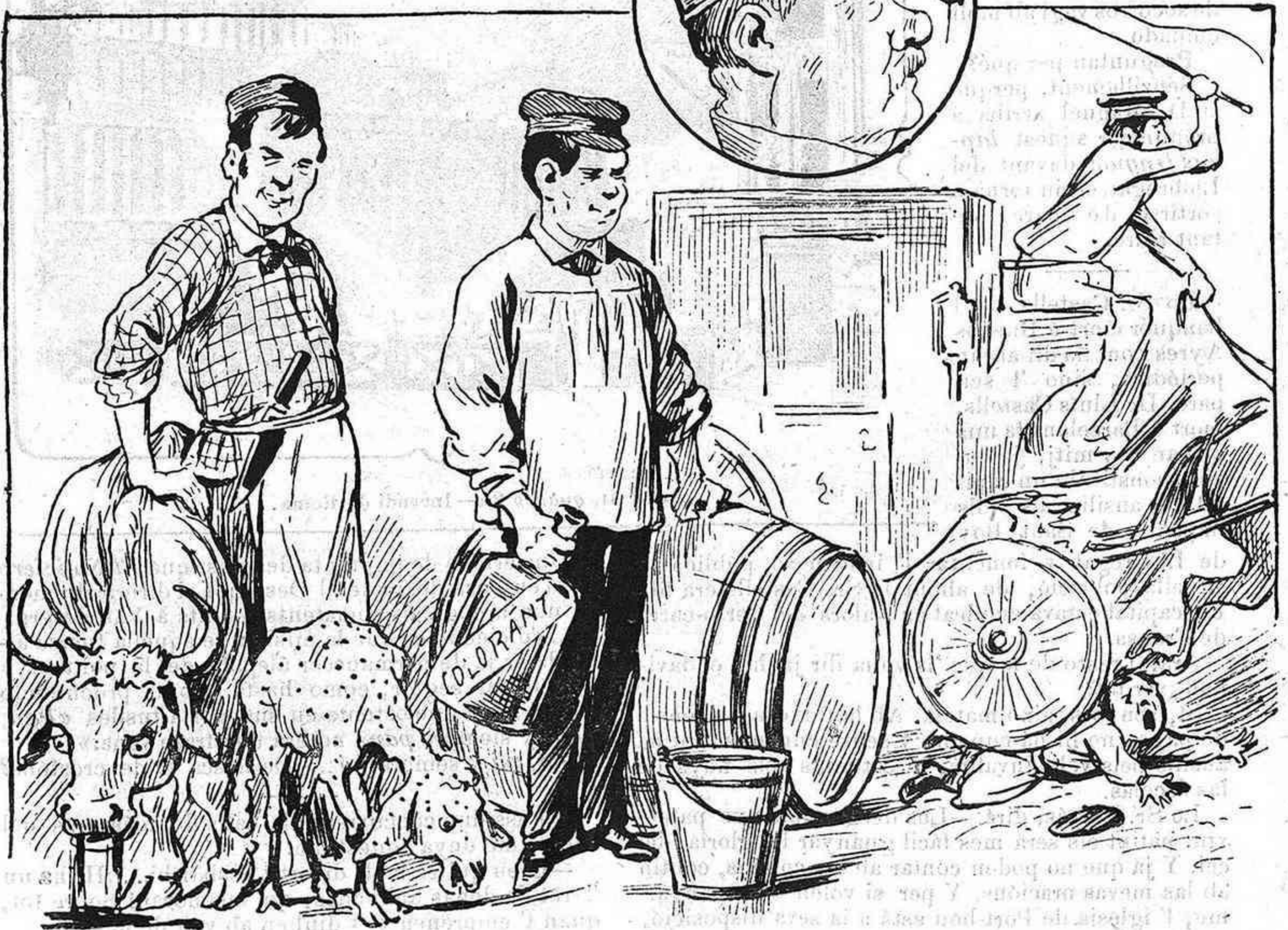
L' AVI RIERA.

Participém als nostres lectors qu' estém fent tra-
balls extraordinaris pera publicar lo *Número 1,000*
de LA ESQUELLA, solemnisant d' una manera esplén-
dida y fins avuy desconeguda, una fetxa que pochs
senmanaris espanyols han lograt celebrar.

Ens proposém que 'l *Número 1,000* resulti una
fita memorable que marqui 'ls nostres primers vint
anys de vida periodística, y á la vista dels elements
fins avuy reunits abriguéu la seguretat de poguer
realisar cumplidament nostres desitjos.

LOS VERDADEROS
NERÓNS

—Que 's desenganyin los del Liceo; aquí no hi ha més *Neróns* que nosaltres.

Aixó es tot quant, sobre l' assumpto, podém dir de moment als nostres lectors.

Per últim s' han recordat dels pobres que han sofert danys á causa del desbordament del Llobregat. Tractantse d' aygua per força havían de reunir-se 'ls *peixos grossos*, com aixís ho feren, baix la presència del governador de la Provincia.

De moment y mentres disposan lo necessari per recaudar fondos van pronunciar alguns discursos mes ó menos conmovedors.

Y entre 'ls que parlaren, no podia faltarhi D. Manuel Girona, precisament per alló que va dir:

— «Señores: Desde el año 65 vengo formando parte de todas las calamidades de Barcelona.» (Riallas generals.)

Ja cal que la Junta de socorros vagi ab molt cuidado.

Preguntan per qué? Senzillament, porque si D. Manuel arriba á pronunciar aquest *lapsus lingue* davant del Llobregat, el riu torna á sortir-se de mare, de tant riure.

Lo Sr. Castells, no 'l banquer mort á Buenos Ayres com ha dit algún periódich, sino 'l seu pare, D. Lluís Castells, mort á Barcelona fa uns dos anys y mitj, ja en vida constituí un capital per ausiliar als vells impeditos de Sant Boy

de Llobregat y fomentar l' instrucció pública en aquella població, de ahont lo Sr. Castells era fill. Lo capital estava empleat en valors del ferro-carril de Fransa.

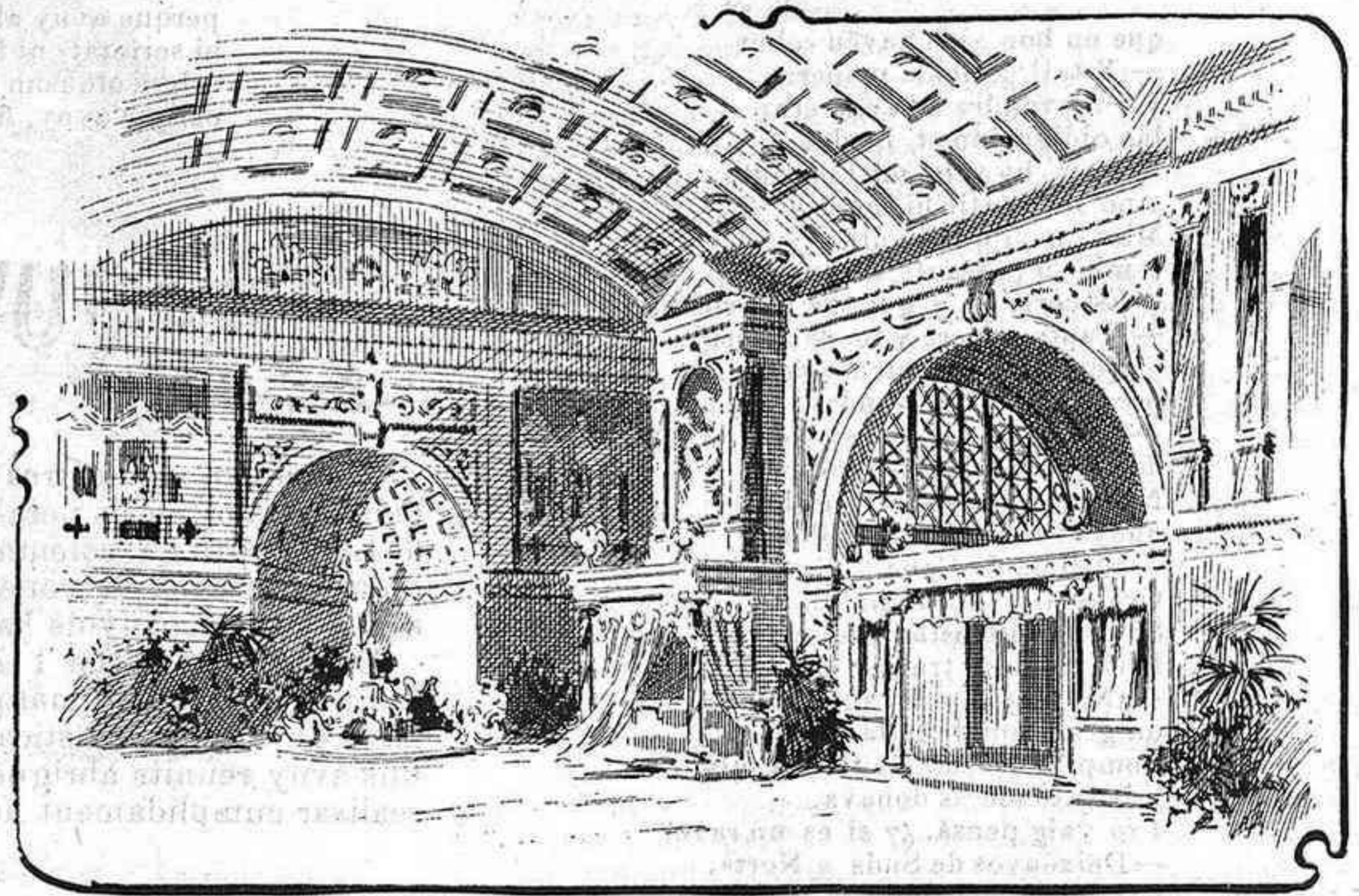
Ara, 'l resto de lo que 'ls volía dir ja ho endevinan ¿veritat?

Sí, senyors, aixó mateix. Ab la ditxosa suspensió de pagos no hi ha cupons, y sense cupons no hi ha ausilis pels vells inválits, ni estímuls pels noys de las escolas.

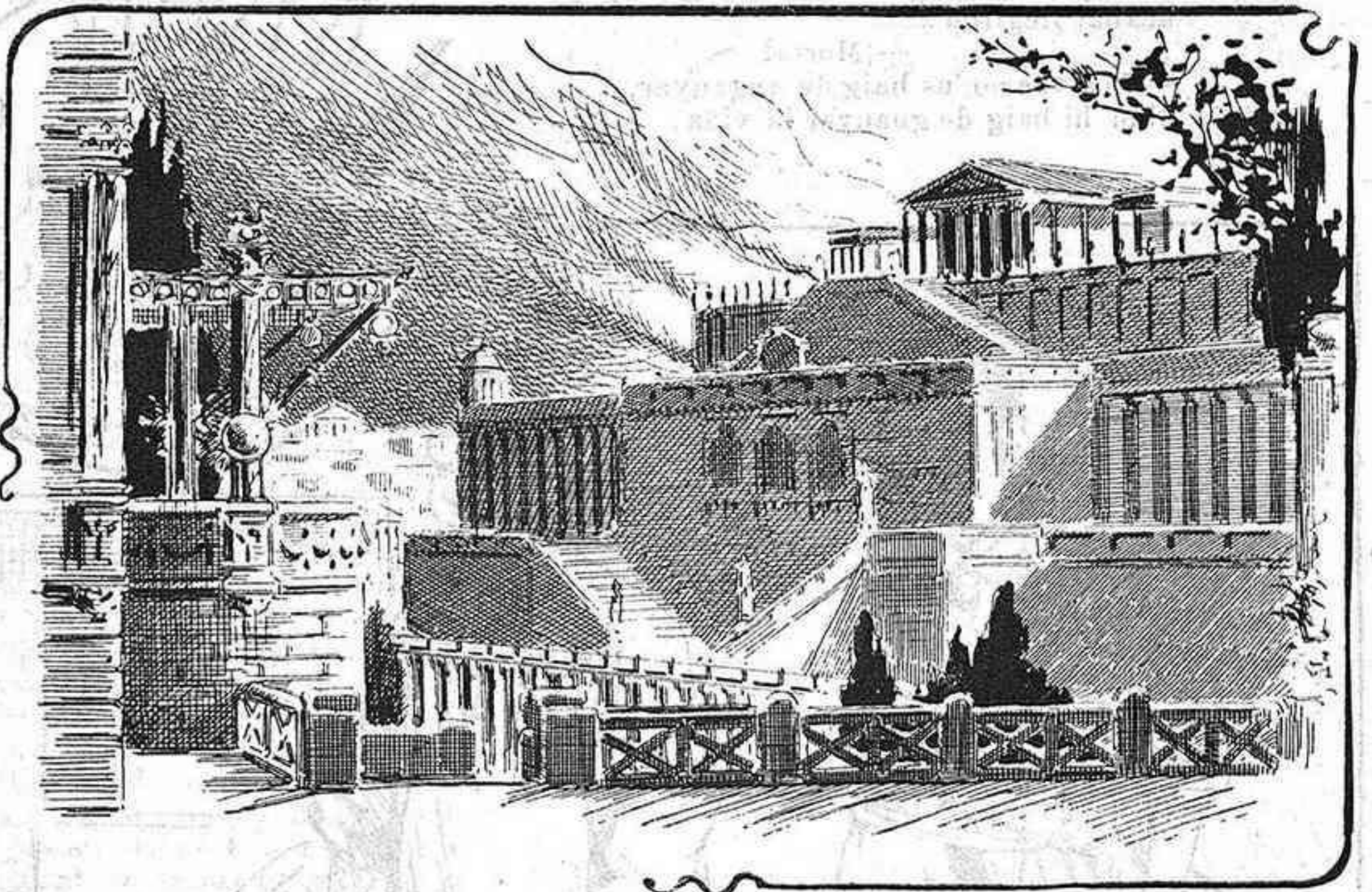
Lo Sr. Planás, dirá:—Los desgraciats que pateixin: patint els será mes fácil guanyar la gloria del cel. Y ja que no poden contar ab los cupons, contin ab las meas oracions. Y per si volen acompanyar-me, l' iglesia de Port-bou está á la seva disposició.

GRAN TEATRO DEL LICEO.—NERÓN.

Decoracions del mestre escenógrafo

ACTE II, quadro 1.^r—Los departamentos de Popea, en lo Palau imperial de Nerón.

ACTE III, quadro 2.ⁿ—Incendi de Roma.

Una errada de imprenta deliciosa que *El Noticiero* posá en boca del general Despujol al dirigir diumenge una arenga als somatents reunits á Vallvidrera:

....«diciéndoles que la misión de aquella fuerza armada es la de permanecer alejada de la política y que debían seguir, como hasta ahora, procurando que el lema que ostenta en sus porta-fusiles «Pan, pan, y siempre pan» no era una frase vana.»

Pá, pá y sempre pá... ¿De llesca ó de crostons?

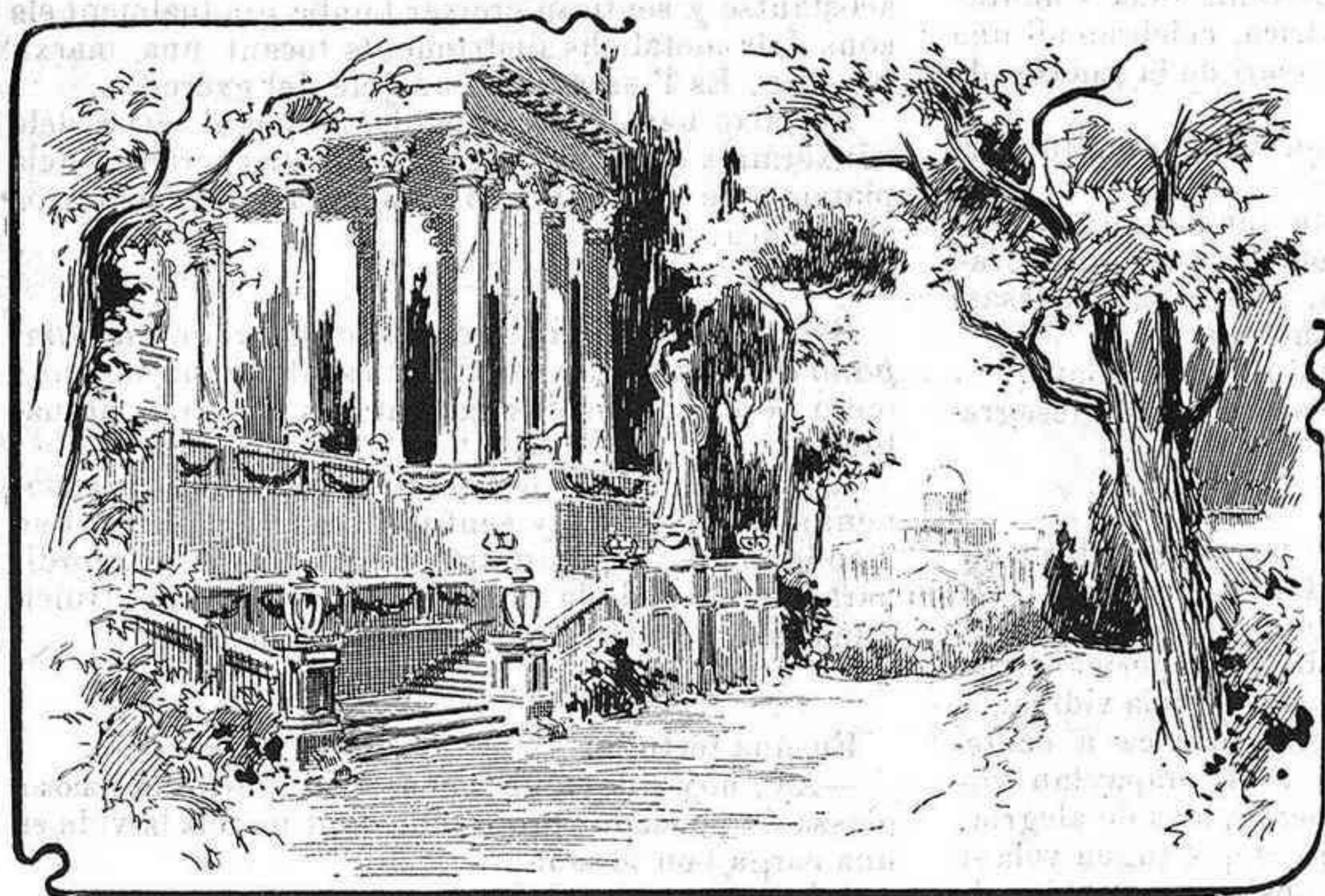
Un assíduo concurrent als balls de máscaras del Liceo, me deya aquest día:

—Creu qu' es molt divertit assistirhi.... ¡Hi ha un flet de donas animadas, qu' enamoran! Sobre tot, quan t' emprenen y 't diuen ab veu de falset:

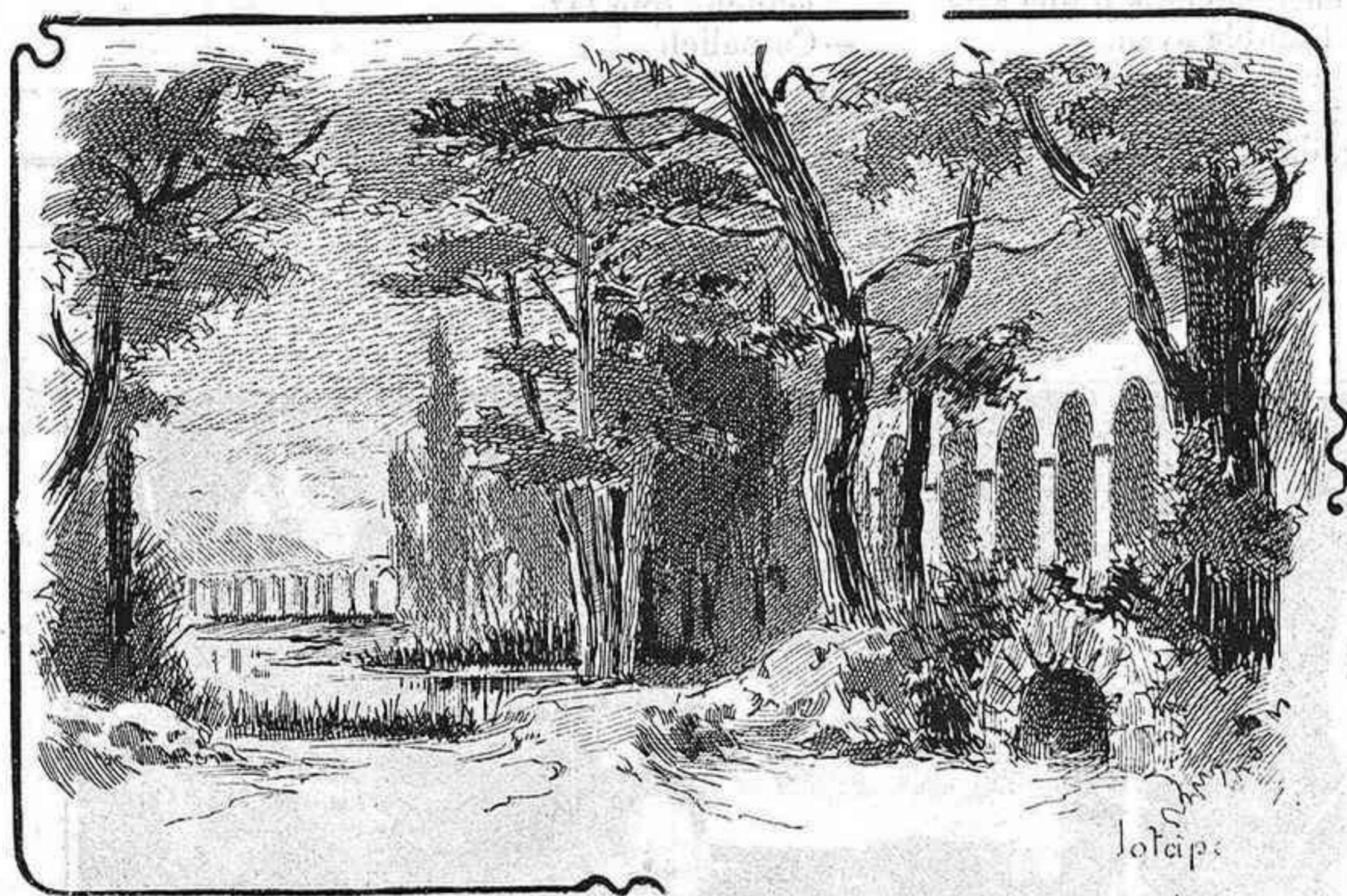
—«Hola tú... ja 't coneix.»

—Opera del compositor rus A. Rubinstein.

F. SOLER Y ROVIROSA.

ACTE II, quadro 2.ⁿ—Lo temple d' Evandro.

ACTE IV, quadro 2.ⁿ—Campinya romana.

—;Y aixó 't diverteix?—vaig preguntar-li.

—Figura't!.... Fins me fa badallar, pero aixó te una ventatja: badallant badallant m'entra la gana, y al últim me 'n vaig al restaurant tot sol.

Ara que 's troba á Barcelona 'l Sr. Marqués de Riestra, vice-president de la Companyia arrendataria de cerillas, fassa 'l favor d' escoltar quatre paraulas:

Desde que la Companyia es Companyia qu' está burlantse dels consumidors. La lley li marca las classes que ha d' elaborar y vendre al públich y 'l número de mistos que ha de contenir cada capsa segons classe.

Donchs bé, feta la lley, feta la trampa. Y la trampa consisteix en unas capsetas tituladas *especiales*, que tenen menos mistos que las reglamentarias.

Vosté Sr. Marqués de Riestra, dirá sens dubte:—Las capsas *especiales* se distingeixen de las reglamentarias pel color, de manera que si l' públich las pren es perque vol.

—No, Sr. Marqués. Encare que de un quan temps ensá 's distingeixin unas capsas de las otras, cosa que avants no succehía, lo públich las pren, no per que vulga, sino perque las hi donan, y las hi donan, perque en la major part de las expendedurias no n' hi ha d' otras, y no n' hi ha d' otras perque quan los expendedors van á fer saca, si 's plau per forsa 'ls carregan d' *especiales* y 'ls fan dejunar de *reglamentarias*.

Aixó es lo que passa y aixó es lo que no pot anar.

Ja se que gracias á la merma que representa un tant per cent bastant considerable, la arrendataria de cerillas reparteix uns dividendos molt suculents. Pero aixó no *fa noble*, Sr. Marqués de Riestra.... ¡y qué ha de fer!...

Quan els pobres mistaires venían capsas pel carrer las davan plenas.. y aixó que no tenían la sanch blava.

La Companyia de Fransa 's nega á transportar centenars de wagens de taronja, que á Valencia están esperant.

Los exportadors, davant del perill de que la mercancia 's fassa malbé, s' están donant á tots los dimonis del infern.

Pero 'l Sr. Planás respón sempre lo mateix:—*Naranjas!*....

Aixís vetlla pels interessos de la companyia que te al seu cárrech.

Pero jo ja ho veig. Enemich acérrim dels obligacionistas, y al veure'ls tan irritats, no vol de cap manera que pugan refrescarse prenent una taronjada.

**

Un' altra nota carrilaire.

Ab motiu de haverse romput l' armonía entre la Companyia de Fransa y la de Madrit-Zaragossa-Alicant, desde 1.er de febrer han quedat suprimitos los trens expressos entre Madrit y Barcelona.

Aixís es com s' ha de procedir, y encare ben mirat es poch. Lo que haurían de fer las empresas fora suprimir tots los trens y tancar las estacions, oferint

al públich com á únich medi de viatjar un servey de *burros accelerats*.

Aquesta nit los pochés sobrevivents dels voluntaris cataláns de la guerra de Africa, celebran ab una funció en lo *Tívoli* lo 38 aniversari de la guerra de Tetuán.

L' *Orfeo catalá* dirigit per en Millet pendrá part en la festa.

Fentho aixís, no hi ha dupte que honrará molt á Catalunya, dignament representada per aquell grupat de valents, los mes d' ells, cap á sas vellesas, víctimas de la miseria y l' abandono.

«La patria es forta»—digué l' immortal Clavé.

Y aixís será sens dupte: forta; pero molt desagradida.

Un quadret barceloní.

Pero per veure'l y apreciarlo be, precisa trobarse dintre de una habitació de la Rambla, en una tarde de l' actual estació de hivern, en que 'ls plátanos no conservan ni una fulla y 'ls balcons permaneixen tancats. S' ha de contemplar á través dels vidres.

Los pardals saltan de branca en branca á centenars, á milers: xerrotejan, jugan, s' empaytan volant, descuidadament, á cor obert, plens de alegría.

Pero de sopte ne passen alguns que fugen volant á tota pressa, y darrera de aquesta vanguardia de fugitius ne segueix tot un núvol, fugint també esparverats, com si un pánich encomenadís ó una ratxada de vent se 'ls emportés Rambla avall.

Las branques dels plátanos despulladas de fullas, quedan en un instant netas d' aucells.

¿Qué ha succehit? ¿Tal vegada l' esparver? No, senyors.

Prompte se 'n donarán compte.... Escoltin bé, y comensarán á sentir los ecos llunyans, casi imperceptibles de una banda militar, que gradualment va acostantse y sentirán creixer també gradualment els sons dels metálichs instruments tocant una marxa fúnebre. Es l' enterro de un jefe del exércit.

Per aixó han fugit los pardals. Ben al revés dels trinxeraires del carrer, los volátiles trinxeraires dels plátanos de la Rambla son enemichs dels enterros ab música.

Demá dissapte, número extraordinari de *La Campana de Gracia*, ab text molt escullit y un bon número de intencionadas caricaturas de gran actualitat.

Item mes: haventse agotat lo número corresponent al 22 de janer, y sent infinitas las personas que 'l sollicitan, se reproduhirá en lo número extraordinari 'l facsímil de la carta dels presos de Montjuich que tant va cridar l' atenció del públich.

En una tertulia:

—Ay, noy—deya un comerciant que volía passar plassa de pensador profundo—tant mateix la vida es una carga ben pesada.

A lo que un amich li respongué:

—Lo qu' es aquesta frasse no fa filosof.

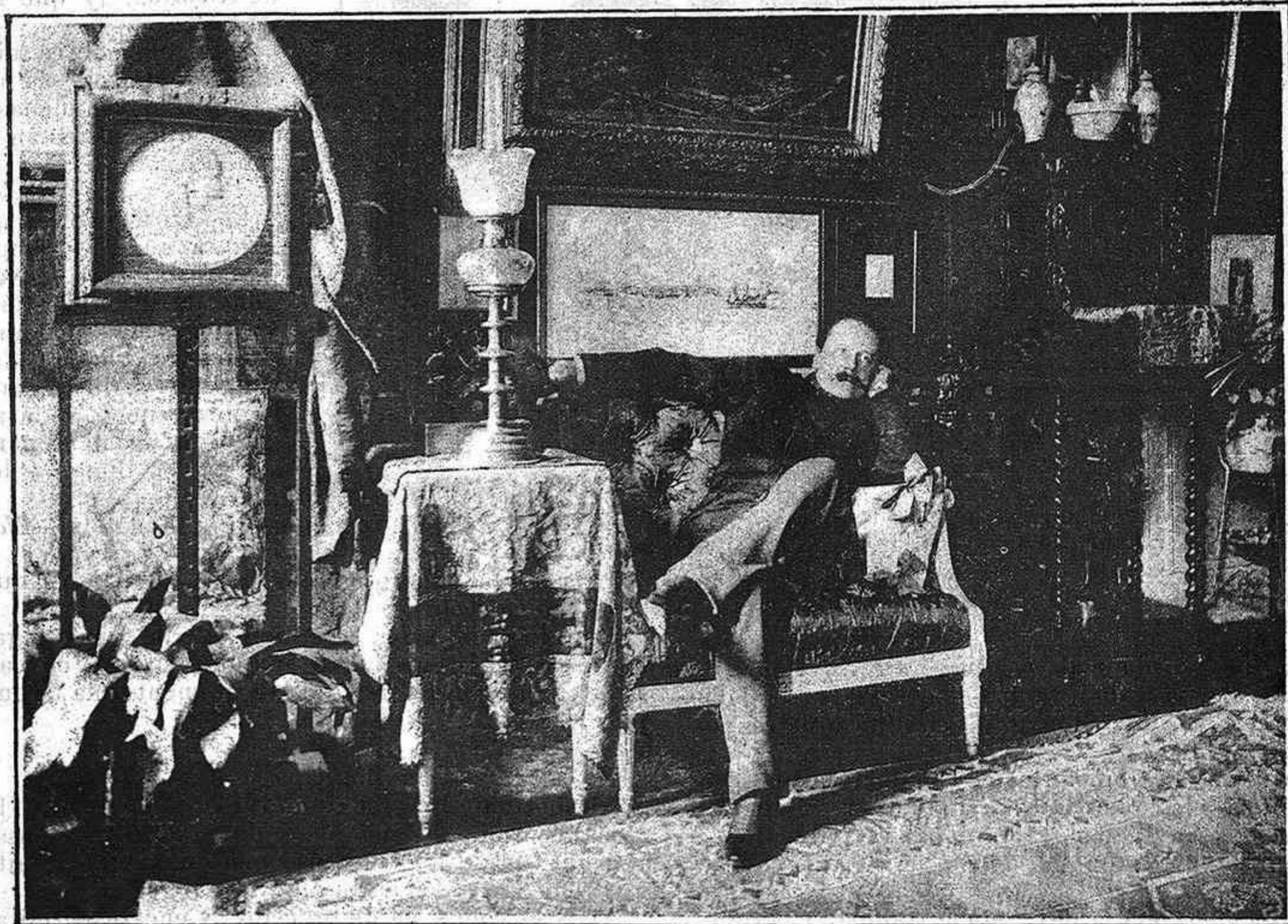
—Donchs que fá?

—Camálich.

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

INTERIORS CÉLEBRES

L' eminent compositor Mr. Massenet en lo seu despaig.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

COLECCION
DIAMANTE

Obras escogidas de distinguidos literatos nacionales y extranjeros. publicadas en tomos de más de 200 páginas en 8.º menor, con elegantes cubiertas en colores distintas para cada volumen.

OBRA NUEVA. Acaba de salir el tomo 57

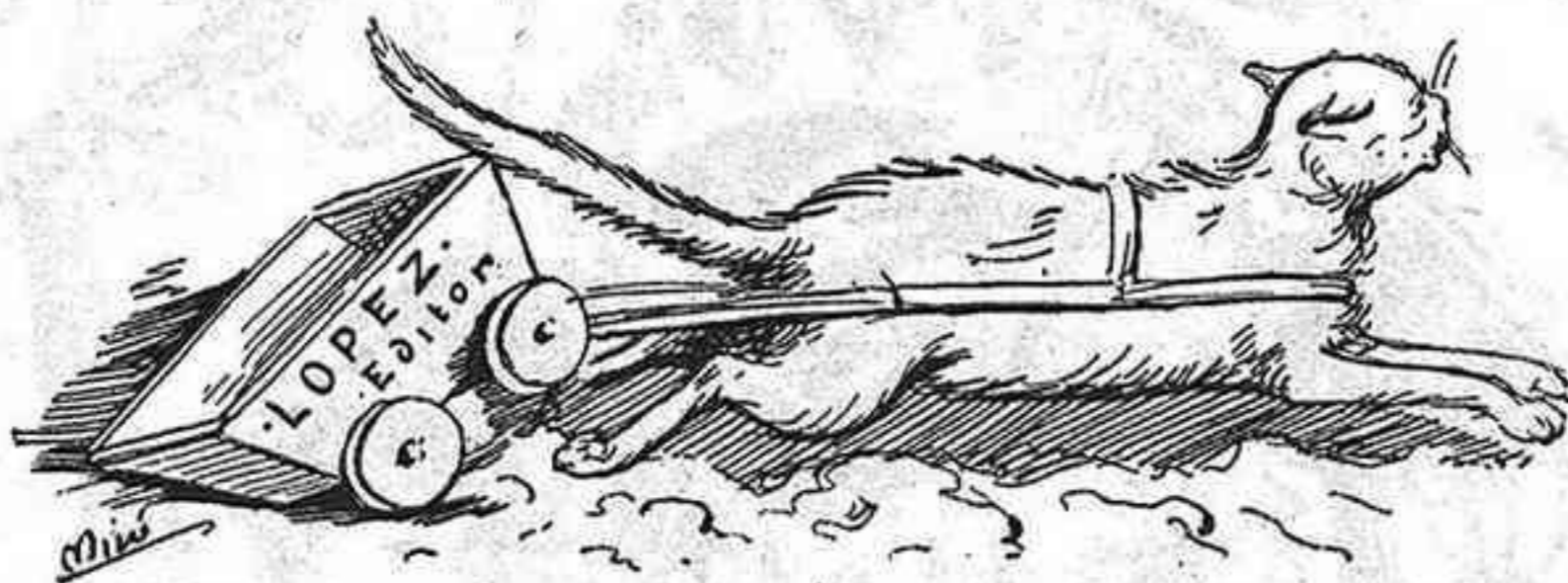
COSAS MÍAS

POR EL NOTABLE ESCRITOR **DON JOAQUIN DICENTA**
Un tomo Ptas. 0'50

Obra nueva

ELENA

POR
ALEJANDRO DUMAS
(Padre)
Un tomo 8.º edición Tasso
Ptas. 1.

PROSA

POR
Enrich Fuentes
Un tomo 8.º Ptas. 3.

Novedad, de D. JUAN VALERA

DE VARIOS COLORES

Un tomo 8.º Ptas. 3.

VISLUMBRES POR Torcuato Tasso y Serra. Un tomo 8.º . . . Ptas. 2.

Emilio Fernández Vaamonde

Nueva. | **PABLO MANTEGAZZA** | Acaba de salir

DIÁLOGOS

POESÍAS
Un tomo 8.º Ptas. 2.

ARTE DE ELEGIR MUJER

Un tomo 8.º ilustrado. Ptas. 4.

BARCELONA A LA VISTA

Album de fotografías de la capital y sus alrededores, conteniendo **192 VISTAS** ricamente encuadernadas. Un tomo **Ptas. 8.**

◆ **Aconteixement periodístich** ◆

ESTÉM PREPARANT LO

NÚMERO 1,000

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuu, ó be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

CARNAVAL DE BARCELONA
CARTELL ANUNCIADOR

(Original de Ll. Labarta).

Copia reduhida del que obtingué lo primer premi en lo certámen de cartells.